

Vztek jí zatemnil mozek a neopustil ji celou cestu, zatímco se zarputilým výrazem maširovala k Danielovu domu. Téměř k němu doběhla – ještě rozezlenější, než když vzkaz otevřela.

Vrata byla otevřená dokořán. Výborně! Takže ho zastihne, dokud je v ráži. Vkráčela do průjezdu, rázně přestoupila práh a stanula s maskou bohyně pomsty v obytné místnosti zalité umělým světlem. Byla svou misí natolik zaujatá, že si vůbec nevšimla, jak obloha potemněla blížící se bouřkou. Když na dlážděné podlaze zadusaly její kroky, Daniel se překvapeně otočil od stolu, na němž cosi kutil.

„Ahoj,“ pozdravil zvolna a sjel pohledem k láhvi vína, kterou Bára třímala před tělem jako štít. Několikrát zamrkal a vrhl na ni tázavý pohled. „Netrefil jsem se do tvé oblíbené značky?“ zhodnotil její zuřivý výraz.

„Nech si ty řeči!“ zavrčela. „Přišla jsem ti vrátit ten dar, kterým jsi chtěl stvrdit naše skvělé kamarádství,“ procedila mezi zuby s důrazem na poslední slovo.

Nechápavě civěl na láhev v její napřažené ruce. „Já jsem tím nemyslel...“

„Je mi úplně jedno, co jsi myslel anebo nemyslel,“ přerušila ho neomaleně a práskla vínem o stůl, až to zadunělo.

„Probůh, co to do tebe vjelo?“ vykulil oči.

„Nic! Prostě od tebe nechci žádné pitomé pozornosti, to je celé. To bys snad mohl pochopit, ne?“

„To sice ano, ale nevím, proč tě láhev vína tak příšerně rozparádila,“ potřásl hlavou.

„Jestli jsi tak zabeďněný, že nevíš, tak mě prostě nechej být a ber to třeba tak, že se mnou mlátí hormony!“

„Tak na to ti neskočím.“

„To je mi jedno!“

„Ježíši, Báro, o co kruci jde?“ vstal a rozhodil ruce v bezmocném gestu. „Co jsem ti udělal?“

„Právě že vůbec NIC!“ vykřikla dřív, než si uvědomila, co z ní vlastně vypadlo. A hned nato ztuhla.

Proboha...! Mlčetí zlato, zaznělo v jejích uších tak hlasitě, až se jí zdálo, že ta slova někdo zakřičel do megafonu.

Několik vteřin proti sobě stáli podobní dvěma solným sloupům a v Danielově obličejí se odrážel neurčitý zmatek, smísený s nepochopením. Pak přišlo poznání, které vzápětí vystřídal odhodlaný výraz.

„Jo tak, o tohle jde...“ protáhl zvolna hlubokým, hrdelním hlasem.

Bára jen polkla, jelikož o hlas přišla – minimálně pro tuto chvíli. Nejradši by si nafackovala a utekla odsud, ale neposlouchaly ji ani nohy. Nebyla schopná vůbec ničeho a připadala si jako ovce čekající na porážku.

Vtom se Daniel pohnul a jediným krokem překlenul vzdálenost, která je od sebe dělila. Než se stačila vzpamatovat, svíral ji oběma rukama v pase a tvrdě přitiskl rty k jejím dosud pootevřeným ústům. Vydala ze sebe přidušený zvuk: sama nevěděla, zda na znamení souhlasu, či protestu.

Jednou rukou sledoval Bářinu páteř, zastavil se pod lopatkami a přivinul ji k sobě ještě úžeji. Jeho polibek postupně změnil charakter z drsného na něžný a jeho ústa, která prve nemilosrdně plenila, se teď dotýkala těch jejích lehčeji, téměř s úctou. Zvolna přešel jazykem po hraně spodního rtu, obkroužil křivku horního a pak je od sebe dobyvačně oddělil. Vnikl do vlahých útrob, špičkou jazyka našel ten její a rozehrál s ním mazlivý tanec, připomínající pomalé blues.

V hlavě jí explodovala bomba a počáteční šok vystřídalo bezbřehé vzrušení. Bože, opravdu ji líbá! Rozhodla se nepřemýšlet nad jeho pohyby – vlastně přemýšlet vůbec nedokázala. Místo toho jen potichu zamručela a poddala se polibku plnému smyslnosti, něhy i očekávání...

Tiskl ji k pevnému tělu, takže vnímala provazce svalů i jeho sílu. Vláčněla v Danielových rukou a jaksi samovolně omotala paže okolo širokých ramen v náhlé potřebě být mu co nejbliž. Líbali se nejdříve skoro líně, a pak zas s vervou vyhladovělých poutníků, kteří nenadále narazili na životadárný pramen, jehož se nemohou dost nasytit. Vůbec netušila, jak dlouho to trvá, ale zdálo se jí, že snad celé hodiny. V hloubi duše zatoužila, aby ten polibek nikdy neskončil, i kdyby se už nikdy neměla nadechnout. A měla nejasný dojem, že Daniel to cítí navlas stejně... Připadala si skoro jako opilá, a rozhodně to bylo nejkrásnější opojení, jaké kdy zažila.

Nakonec se od sebe přece jen o malý kousek oddálili – pouze dva páry očí, naplněné úžasem, zůstaly propojené i nadále. Jiskřily, hřály a odrážely vnitřní rozechvění i touhu...

V tom okamžiku místnost ozářilo namodralé světlo blesku a po pár sekundách zarachotil hrom. Bouřka začala zuřit někde blízko.

„Já...“ začal.

„Nechtěla jsem...“ spustila současně, a oba naráz zmlkli.

„Co jsi nechtěla?“ vyzval ji po chvíli a přešel bříškem prstu přes důlek na její bradě.

„Vlastně nevím,“ pokrčila rameny s pocitem, že má zatemněný mozek. „A ty, co jsi chtěl říct?“

Lehce se pousmál způsobem, kdy mu nahoru vyjel jen jeden koutek úst, avšak hned zase zvážněl.

„Lezu někomu do zelí? Lukášovi?“

„Ne...“ vydechla sotva slyšitelně.

„V tom případě jsem chtěl říct, že po tomhle toužím od chvíle, kdy jsem tě uviděl ležet na tom chodníku...“

Nasucho polkla ve snaze pochopit plný smysl toho, co jí právě sdělil. „To myslíš vážně?“ vypravila ze sebe posléze.

„Úplně. Ale nic jsme o sobě nevěděli, byl jsem pro tebe cizí chlap a vůbec – nerad jedním po hlavě a bez rozmyslu. Taky jsem netušil, jestli nejsi zadaná. A vlastně nikdy nebyla ta správná chvíle na...“ Udělal významnou odmlku, kterou okamžitě pochopila. Jeho přístup se jí bezesporu líbil.

„To všechno zní rozumně,“ odhodila se vlasy z čela. Hlavou jí však opět probleskla vzpomínka na tu krásnou dlouhovlásku. Jak to s ní kruci je? „A ty... ty jsi volný?“ dodala si tedy odvahy.

„Naprosto.“

Měřila si ho zkoumavým pohledem, ale v hlubokých očích neobjevila ani náznak lži. Nezbyvalo jí než mu věřit – a vlastně to udělala docela ráda. A když pak znovu promluvil hlasem hladícím jako nejjemnější samet, dokázala celou tu záležitost odsunout docela do pozadí. „Zlobíš se?“ učtila jeho dech velmi blízko svého ucha.

„Kvůli tomu... polibku?“

„Hmm...“

„Mně se líbil...“

„To jsme dva.“ Pažemi, které stále spočívaly na jejích bocích, ji k sobě přitáhl blíž. „Tak co zkusit ještě jeden?“ zašeptal.

„Ano...“ stačila ještě vydechnout, než ústy opět zakryl ta její. Tentokrát byl velmi smyslný: vábil ji pomalu a zlehka, pohrával si s ní a hýčkal ji, jako by její rty byly okvětními plátky křehké a vzácné růže. Společný dech se prohloubil a srdce se rozbušila hlasitěji, v bláznivém rytmu touhy. Bára doslova cítila, jak její nitro hoří jasným plamenem, tím vroucím projevem vzrušující bouře, která kolotala jejími žilami.

Prásk! Jako by ta skutečná, živelná bouřka chtěla Bářino naladění zdůraznit, vyslala k zemi další hromové zaburácení. Daniel pootevřel oči a pohlédl skrz okno, za nímž se již spustily těžké provazce deště. Ztemnělou oblohu křížovaly blesky.

„Jak to tak vidím, budeš muset nějakou dobu zůstat,“ zamumlal do úst, jež právě s rozkoší ochutnával.

„Mmm...“ souhlasila mumlavě, jelikož to poslední, po čem v tuhle chvíli toužila, bylo opustit pevnou náruč a připravit se o všechny ty slastné pocity, které zakoušela. A tak se k Danielovi jen těsněji přimkla, na což zareagoval souhlasným zamručením.

Za zvuku zuřící bouřky a hromobití se pozvolna točili v kruhu ve snaze najít opěrný bod. Nakonec Bára narazila zády do zdi přesně v místě, kde byl vypínač. Pokoj zahalilo modravé šero, které občas protnul jen blikavý výboj z oblohy. Oběma to tak vyhovovalo...

Stále dychtivější, vzájemně prozkoumávali rozpálená těla skrz tenkou vrstvu šatů. Daniel přejížděl citlivýma rukama přes její žebra a ona přitom cítila rozechvělé vibrace, šířící se až do konečků prstů u nohou. Jeho dlaně i prsty si počínaly právě tak zručně, jak si to představovala... či spíš ještě mnohem šikovněji. Dotýkal se jí s vášní i úctou, která doslova brala dech. To něžné laskání ji obluzovalo žhavou erotičností i přesto, že byla plně oblečená.

Bára vnímala Danielovu mužnou sílu a s radostí se jí poddávala. Hladila jeho pevná ramena a dlouhé svaly na zádech, dotkla se i oblin prsou. Tušila, že jsou hladká, bez chloupků, a téměř pod dlaněmi cítila nahou, horkou kůži. Když malíčkem mimoděk kmitla přes vztyčenou bradavku, krátce sykl a na malíčky okamžik ztuhl.

Všechny Bářiny myšlenky začaly postupně odlétat někam do dálav, skoro jako ptáci na konci léta. Byla minutu od minuty vláčnější a jaksí lehčí. Jeho ruce vjely do bohatých vlasů a pohrávaly si s lesklými prameny i pokožkou hlavy. Ona ho rozrucchala také, skoro dětsky nadšená tím, jak se pod jejími doteky rozpáluje.

Dychtivě vsunul dlaně pod lem tenoučké blůzky a ona mu pohybem trupu vyšla vstříc. Ani jeden z nich netušil, jak k tomu došlo, ovšem když se ozvalo zapraskání, hrubě neladící s jejich propleteným dechem, oba strnuli.

Mrkla dolů a s úžasem si prohlížela halenku, natrženou od pasu skoro až k výstřihu. „Ups...“ vydechla.

„To jsem nechtěl,“ vykulil zděšeně oči. „Promiň... Vůbec nechápu, jak...“

Pobavilo ji, že se tentokrát omlouvá on jí. Ovšem i kdyby se jeho zornice neleskly provinilostí, mávla by nad zničeným oděvem rukou. „To nevadí,“ zasmála se krátce. „Byla už stará. Aspoň mám legitimní důvod pořídit si lepší...“

I jeho rty se zvlínily v úsměvu, oči však zvážněly touhou, jakmile jimi pak sjel k poodhalené kůži. „Tahle je hezká dost...“ vydechl chraplavě. Zničehonic Báru zvedl do náruče a několika rychlými kroky přešel ke kuchyňské lince. Rozhodným máchnutím paže smetl na podlahu několik kusů nádobí a bez ohledu na řinkot tříštěného porcelánu ji posadil na chladný povrch. Zírala na něj zamlženým zrakem. Divoká mužnost toho gesta byla tak omamná, až se jí málem zatočila hlava.

Oči i rty teď měli téměř ve stejné výšce a on se k ní opět přiblížil s pootevřenými ústy. Posunula se k němu o kousek blíž, až se břichem přitiskla k jeho, tvrdému jako skála. Svíral útlý pas, začal si prolíbat cestičku od Bářina spánku až ke klíční kosti a pak pokračoval dál přes bradu až na čelo. Stále ji při tom laskal a vzrušoval, až se topila ve sladkém roztoužení. Jeho ruce na ni hrály, jako by byla smyslnou harfou, a s obdivuhodným umem. Bylo to tak něžné a skvostně úchvatné, až ji přepadl pocit, že se proměnila ve vločku sněhu a ne skutečně pomalu taje v teplém slunečním paprsku...

Hromy a blesky se postupně vzdálily, a nejsilnějším zvukem v pokoji tak zůstal jejich zrychlený dech. Nadechovali se ve vzájemné symbióze, která Báru přiváděla k úžasu. Jemně odhrnul pramen vlasů z její tváře a foukl do něj, takže, podobný pírku, odlétl stranou. Pak pokrýl Bářin obličej desítkou drobných, takřka motýlích polibků.

„Jsi nádherná,“ zašeptal jí do ucha. Konečně se zahleděla do jeho obličeje. Takhle zblízka si všimla, že jeho duhovky nejsou čistě zelené – ozvlášťovalo je několik tmavších teček. Možná právě ony způsobovaly, že mu v návalu vášně oči ztemněly...

„A žízňivá,“ odkašlala si s lehkým ruměncem. Jejich sladce výbušné mazlení skutečně způsobilo, že úplně vyprahla.

Šjel jí ukazováčkem od kořene nosu ke špičce. „Nelžeš.“ Úsměv rozsvítil celý jeho obličej. „Tak pojď,“ podal jí ruku a pomohl seskočit na zem.

Přemístili se na sedačku a Daniel přinesl vodu. Okna se už prosvětčila, a oni, opírajíc se o sebe rameny, poslouchali uklidňující šumění deště, který pomalu ustával.

„Jsem moc rád, že jsi sem tak vpadla,“ namotal si na prst tenký pramínek tmavých vlasů a přivoněl k němu.

„Původně jsem tě ale tou láhví chtěla přetáhnout přes hlavu.“ V jejím hlase zazníval smích.

„Děkuji, že sis to rozmyslela,“ ušklíbl se zlehka.

„Co tě vlastně přimělo mi ji přinést?“

„Upřímně?“ obrátil se tak, aby mu viděla do tváře.

„A jak jinak?“ vrátila mu otázku.

„Napadlo mě, že tě navštívím a vypijeme to víno spolu. Chtěl jsem si totiž důkladněji prozkoumat terén...“

„To je hasičská terminologie?“ zasmála se.

„Ani ne,“ zakroutil hlavou, rovněž s úsměvem. „Myslel jsem, že když už jsme se přece jen seznámili trochu blíž, mohla by se naskytnout příležitost pokročit o kousek dál... Pokud bys nebyla příliš důrazně proti.“

Zatřepotala víčky a pocítila hřejivý záchvěv u srdce. „Ano?“

„Ano. Ale nebylas doma. Místo abych tu láhev nesl zpátky, nechal jsem ti ji a napsal ten vzkaz. Asi to nebyla nejlepší taktika,“ poznamenal sebeironicky.

„To ne. Pěkně mě dožral. Taky jsem totiž... přemýšlela o tom, že by nebylo od věci trochu pokročit...“ přiznala. „A to ‚kamarádství‘ mi fakt zvedlo mandle.“

„Tak jako tak nakonec všechno splnilo svůj účel,“ uchopil ji za bradu a vtiskl jí na rty polibek. „A napadá mě, tedy v rámci toho pokroku,“ odmlčel se na okamžik, „přijala bys ode mě pozvání na večeri?“

„Hm... jediné teplé jídlo, které jsem od příjezdu sem měla, byl tvůj steak. Takže si dám říct,“ odtušila.

„Což mi napovídá, že změníme repertoár. O moc víc než maso na grilu totiž neumím.“

„Máš na mysli místní hospodu?“ povytáhla obočí a on zareagoval vyděšenou grimasou.

„Nechci riskovat okamžitou ztrátu kreditu tím, že ti objednáím utopence s cibulí – nic jiného bych v té putyce pro jistotu nekonzumoval, a i tohle s opatrností. Nech se překvapit.“

„Ráda.“ Protáhla se s pohledem upřeným ven.

„Tak třeba ve čtvrtek? Vyzvednu tě v šest, co ty na to?“

„Domluveno. Ale už bych asi měla běžet...“ ukázala k oknu. Pršelo už jen velmi slabě a mezi protrhanými mraky se objevil první nesměle zlatý paprsek. „Pší povinnosti volají.“ Líblá Daniela do koutku úst.

„V tom případě budu muset mít pochopení,“ odvětil. „I když tě pouštím opravdu moc nerad.“

„A já nerada odcházím,“ obrátila se k němu a s definitivní platností vstala. Pak shlédla k rozpárané halence a zasmála se. „Asi by bylo dobré, kdybys mi místo toho půjčil něco, co drží pohromadě,“ prohlížela si s pobaveným zájmem klikatý lem s roztřepenými nitěmi. „Jinak budu muset odejít polonahá.“

Napřimil se. „To nemůžu riskovat. Tvá pověst by šla do háje rychleji, než dokáže vzplanout proschlý stoh. A to je slušný kalup.“

„Uvědomuješ si vlastní profesionální deformaci?“

Jen pohodil rameny a cvrnkl ji prstem do nosu. „A je mi to fuk. Dojdu ti pro nějaké tričko,“ přejel uznalým pohledem jen zčásti zakryté oblíny prsou. „Raději dřív, než Piškot očůrá dům odshora až po sklep.“

„V rámci zachování mého přátelství s Lukášem si prosím opravdu pospěš,“ rozesmála se.

KAPITOLA 19.

„Dobry den, Žofie.“

Ohlédlá se po hlase, jenž zazněl v její bezprostřední blízkosti. Byl jí už dobře známý a pokaždé, když ho zaslechla znovu, v ní rozvibroval cosi povědomého, avšak nejasného. Zamýšlela se nad tím stále dokola, ale ne a ne to pořádně uchopit.

„Dobry,“ zvedla oči k Mojžírovi, který se ocitl ve frontě u pokladny hned za ní. Popravdě na něj poslední dobou narážela poměrně často a vždy uvažovala, zda je to pouhá náhoda. Nakonec se ale svým dohadům jen sebeironicky zasmála. Co jiného by v tom bylo? Přistěhoval se teprve nedávno a bydleli hned vedle sebe. Bylo tedy logické, že se sem tam potkávali. Obvykle si lidí okolo všimla minimálně a snažila se jim spíš vyhnout, ale Mojžír byl tak nějak... nepřehlédnutelný.

Pro ni určitě.

Máš hloupé představy, navíc i směšné, napomínala se v souvislosti se svým mladým – a hezkým – sousedem. Rozhodně tě nevyhledává, a už vůbec ne z nějakých romantických důvodů! Stačí si srovnat vlastní pobledlou vizáž s Bárou, která ho logicky uchvátila svými půvaby, a máš jasno. Vlastně ale bohudíky za to, dodala pak pro sebe. Úlevu však cítila pouze napůl.

„Taky vás sem dohnala prázdná lednička?“ usmál se ze své výšky bezmála sto devadesáti centimetrů a krátce mrkl na její nákup. Přišlo jí jaksi nepatřičné, že mezi pečivem, sáčkem s pomeranči a mraženou pizzou leží krabička menstruačních tampónů. Nenápadně posunula balení celozrnného chleba tak, aby ji alespoň zčásti zastínil, když už ne úplně schoval.

„Ano.“ Plaše k němu vzhlédlá. „Nemám doma už ani drobek,“ dodala pak a oplatila mu úsměv. Bože, má neskutečně hluboké oči. Zajímavé a jasné. Dívají se s takovou intenzitou, že se to skoro nedá vydržet. Vůbec nevěděla, co říct dál, skoro jako by jí zdřevěněl jazyk. A najednou se jí v ústech udělalo do slova pouštní sucho. Aby ho zmírnila, naprázdno polkla a olízla si rty. Všimla si, že mu to gesto neušlo – přešel její vlhká ústa pohotovým pohledem. Zrudla a ze samých rozpaků popadla z hromádky naskládané v koši u pokladny pytlík oříšků v mléčné čokoládě. S přehnaným soustředěním se začela do složení, aniž však vnímala jediné písmenko. Proboha, co se to se mnou děje? nadávala si v duchu. Nejraději by se vmžiku přemístila na opačnou stranu zeměkoule, ačkoli po pravdě: sousedova přítomnost jí nepříjemná nebyla. Problém představovaly pouze její naivní a dětské reakce na něj.

„Je to plný čček,“ poznamenal Mojžír.

„Aha...“ Nervózně se zasmála a odhodila sáček zpátky, jako by ji tím prohlášením odradil od jeho koupě. „Já se v tom moc nevyznám.“

„Já trochu jo. Kvůli fyzice si výživu hlídám, akorát teď se mi to nějak vymklo,“ poukázal na zboží, které právě vyskládal na pás. Kromě tvarohu, rýže a hovězího špalíčku obsahoval taky balení oříškových sušenek a pár piv. „Ale občas se zhrěsit musí,“ pohodil pak s lehkým úšklebkem rameny. „Zvlášť když je potřeba nakopnout endorfiny nějakou berličkou nacpanou cukrem anebo kapkou alkoholu,“ cvrnkl prstem do etikety na pivní láhvi.

„No... to je fakt. Taky to tak občas mám,“ odušila a mechanicky odpověděla na pozdrav pokladní, která při veselém „Dobrý den!“ roztáhla pusu od ucha k uchu. Podivila se, kde ta žena bere motivaci k tak milému výrazu; ona by se za kasou zbláznila po prvním pracovním dni. Možná ještě o pár hodin dříve. Rychle naházela svůj nákup do igelitky a vytáhla peněženku.

„Nechcete s tím pomoci?“ pokynul Mojmír bradou k její tašce, když prodavače podávala požadovaný obnos.

„Ne, kdepak!“ vyhrkla překotně a s povděkem, že může předstírat jinou činnost, nepřítomně přepočítala vrácené peníze. „Jste hodný, ale já...“ zamyslela se honem, „... ještě nejdu domů,“ zalhala vzápětí. Raději stráví půlhodinu bloumáním po sídlišti, a to i s plnou taškou. V Mojmírově přítomnosti ji totiž přepadaly nepříjemné rozpaky a ona měla neblahé tušení, že nijak nesouvisí s románkem, který prožil s její sestrou. Naopak – sama by se bližšímu kontaktu nebránila.... A to byla vskutku znepokojivá myšlenka! Kruci, stiskla zuby. Jak může zapomínat na Ondru a být i jen okrajově se zaobírat možností, že by mohla něco – cokoli – cítit k jinému muži?!

„Aha,“ odušil zlehka a pozdvihl levé rameno, jako by se nechumelilo. „No, nic. Tak si užijte večer.“

Měla dojem, že se po tom prohlášení o kousek zmenšila. A máš to – jednoznačný důkaz, že ho tvé odmítnutí ani za mák nemrzí! vysmálo se jí vlastní podvědomí. V jádru ji to doopravdy zbolelo. A byl to rovnou dvojitý zásah: druhý osten se jí do srdce zabodl spolu se vzpomínkou na Ondrův usměvavý obličej...

Odkáslala si. „Jo. Vy taky. Nashle!“ vysypala ze sebe. Potom rychle kývla na prodavačku i Mojmíra, popadla igelitový sáček a bez dalšího ohlednutí spěšně vyrazila k východu. Jeho upřený, zamyšlený pohled v zádech tak už zahlédnout nemohla...

Bouřka sice příjemně osvěžila zaprášenou zeleň, avšak hned po ní následovalo nové oteplení, a už ráno nebylo po kalužích ani památky. Začal foukat

silný jižní vítr a rtuť na teploměru znovu vyšplhala až ke třicítce. Báře to však nevadilo. Plula na obláčku rozjitřených citů a těšila se na čtvrté večer s Danielem, nabitá vzrušením, jako by se jednalo o úplně první rande v životě.

V hloubi duše cítila plamének čehosi, co se nápadně podobalo lásce. Bylo to krásné a nemělo smysl popírat vlastní emoce nebo se bránit tomu, co se na ni valilo jako lavina. Možná to její duši v budoucnu roztrhá na cáry. Možná bude trpět víc, než kdyby k jejich něžnému sblížení nikdy nedošlo. Jenže co na tom teď záleží? Stalo se, a ona v tom lítá až po uši. A byla s tím stavem docela spokojená... Copak to nebylo přesně to, po čem toužila? Ano, chtěla to. A taky to dostala.

Roztančená, šťastná a s úsměvem na rtech se kvečeru rozhodla oslavit nádherné pocity královským mokem. Slíbila sama sobě, že Lukášovy zásoby před odjezdem znovu doplní, a poté, co otevřela okna, aby vyvětrala horký vzduch uvnitř domu, seběhla do sklepa. Polohlasně si přitom pobrukovala ústřední song ze svého oblíbeného muzikálu.

Právě porovnávala rulandské z mělnické oblasti s francouzským merlotem, když ji vylekala dutá rána. Nadskočila, divže láhve neupustila na podlahu, a ohlédla se. Aha, průvan, došlo jí vzápětí, když si všimla zabouchnutých dveří.

Klidně pokračovala v pročitání vinět a ještě chvíli hodnotila své chutě. Nakonec vrátila chardonnay na regál s rozhodnutím podpořit tuzemský obchod.

Chňapla po klice, ale těžké dveře se ani nehnuly. Zabrala tedy silněji, nicméně se stejným výsledkem. Odložila láhev na cihlovou podlahu, uchopila kování oběma rukama a pořádně dveřmi zalomcovala. Když ani to nepomohlo, zapřela se patami do země a vši silou táhla, až se jí zpotily dlaně. Kruci, kdyby se otvíralo ven, možná by stačilo do těch zatracených dveří pořádně kopnout, pomyslela si našťavaně. Ale takhle?

Copak se snad něco zaseklo? Chvilí zkoumala zámek, ovšem došla k závěru, že je to naprosto k ničemu. Nevěděla si rady, a zdálo se, že jediná cesta ven vede za pomoci ještě větší síly. Tou však nedisponovala a ani sklep nenabízел nic, co by jí nějak posloužilo. Kromě láhví a dvou chatrných židlí tady nebylo nic užitečného. Krucinál!

Vtom ji napadla spásná myšlenka: vždyť s sebou má telefon! Málem se zasmála vlastní hlouposti. Zavolá Lukášovi, třeba jí poradí – určitě ví, co a jak. Případně by jí mohl pomoci Daniel. Jako hasič se jistě dokáže dostat kamkoli a zaseknuté dveře jsou pro něj hračkou. Popadla mobil a aktivovala obrazovku. Při prvním pokusu vytočit číslo se však zarazila – kontrolka ukazovala nulový signál. A pohled na stav baterie ji také radost neudělal: bylo jasné, že se co nevidět vybije. Ne že by na tom záleželo, proběhlo Báře myslí, když vzala v úvahu neexistující síť. Zaškaredila se. Jak se z téhle pitomé šlamastyky má sakra dostat?! I kdyby křičela, až by si potrhala hlasivky, nikdo ji neuslyší.

Vztekle dveře nakopla, přičemž si málem urazila palec. Chvilí poskakovala na místě a vychrlila ze sebe několik nadávek, aby ulevila bolesti. Nakonec se bezmocně svezla na jednu ze židlí a svěřila hlavu. Z představy, že se stala svým vlastním vězněm, se jí udělalo skoro mdlo.

A v tu chvíli si vybavila Lukášovu poznámku těsně před odjezdem z domova. „Jenom pozor na zámek: je porouchaný, radši dole nezamykej.“ No dopřic! uhodila se dlaní do čela. Jsem to ale koza, že mě nenapadlo ty dveře něčím zapřít! Nejenže byla zavřená, ale také se do ní začala dávat zima. A kromě toho pocítovala hlad i žízeň. V krabicích při zemi sice objevila několik paštik, vepřové ve vlastní šťávě a taky párky, ovšem ani jedno z toho nemělo systém samo-otevírání. A ať hledala, jak chtěla, otvírák na konzervy nenašla. Jediné, na co narazila, byla prastará vývrtka – klasický vrut s držákem.

No jistě, Lukáš nehodlal konzumovat uskladněné masové lahůdky ve sklepe, pomyslela si rozladěně. Pak se nerozhodně zadívala na víno a ještě jednou na ty zatracené dveře. „Kašlat na to,“ zahučela, popadla láhev, a do druhé ruky uchopila vývrtku. Přestože na tenhle typ nebyla zvyklá, vytáhla korek s fortem starého hospodského. Možná na tom mělo podíl i roztrpčení. Jelikož nebyla jiná možnost, zaklonila se a upila pořádný hlt přímo z láhve. Uznávala, že je to barbarství, ale nelámala si tím hlavu.

Protože ji podlaha studila do bosých chodidel, skrčila se v tureckém sedu na židli a usrkávala víno. To ji pomalu rozehřívalo a otupilo i pocit žízně, nicméně žaludek se ošálit nedal a brzy zaprotestoval pořádným zakručněním. Co mi ale zbývá, pomyslela si. Nakonec, hlad je přece převlečená žízeň, ne? A o pití tady nouze není. Tak či onak bude lepší upadnout do opileckého spánku, než nervózně bdít a počítat minuty a hodiny do doby, kdy ji vysvobodí Daniel...

Ani netušila, kdy usnula. Probudila ji tupá bolest za krkem a ledové končetiny. V krku měla sucho, jako by několik dní pojídala písek. I přes nechut postavit se na ledovou podlahu vstala a udělala několik dřepů, výskoků a rozpažovaček za účelem jednak se protáhnout, jednak maličko zahřát. Částečně to opravdu pomohlo. Pak znovu upila pár doušků rulandského a posadila se. „Doufám, že už je aspoň ráno,“ prohodila polohlasem a zvedla mobil. Displej však pouze krátce zablikal a s výsměšným zvukovým signálem zhasl. „Krucifix,“ ucedila a odhodila přístroj na židli. Teď už byla dočista odříznutá. A nezbylo jí než dál zůstat v nedobrovolném žaláři a čekat...

Mojmír pociťoval nepříjemnou frustraci a rozladění, skoro až vztek. Pramenil z toho, že si stále nedokázal vyhnat z hlavy raketově rychlý konec vztahu s Bárou. Ať se snažil, jak chtěl, čas s ní strávený ho stále pronásledoval jako stín. Její obličej měl před sebou ve vzpomínkách: rozesmátý nebo plný vášně, lemovaný zčuchanými černými vlasy anebo s jejich dokonale učesanou lesklou aureolou. Skoro se mu zdálo, že se mu tím vším posmívá. Nedokázal ty obrazy vygumovat, i když se velmi snažil, a to ho dráždilo. Měl dojem, že jejich seznámení bylo něčím osudové. Nedopadlo to mezi nimi tak, jak možná původně předpokládali, ale i to byl asi osud. Pro něj osobně však bylo tohle kratičké erotické vzplanutí celkem zásadní. Všechno mu totiž zkomplikovalo... a to dost. Kdyby byl jednal jinak, pomaleji a s větší rozvahou, mohl teď být jeho život úplně jiný. O tom nepochyboval.

Ano, mohl si gratulovat alespoň k tomu, jak dokázal zvládnout moment, kdy mu Bára dala vale. Překonal se a dokonale ovládl své pocity, které ho zahltily ztrátou a vztekem. Dokázal se udržet, aniž zareagoval přehnaně, což vcelku hrozilo... Vzato kolem a kolem se s touto věcí popasoval neobyčejně dobře. Nad očekávání, pokýval nad svým tehdejším klidem s uspokojením hlavou, zatímco házel propocené sportovní oblečení do pračky.

Nedávné setkání s její sestrou ho ovšem rozhodilo, či spíš doslova rozložilo na molekuly. Jsou si tak podobné! Možná by to náhodnému pozorovateli uniklo, nebo by to vůbec nevnímal, ale on viděl stejnou hranu čelisti, podobně tvarovanou postavu, křivku rtů i způsob řeči. Bářina sestra měla větší, plašší oči a jemnější vystupování. Byla drobná, skoro až éterická. Přesto mu až bolestivě připomněla okamžiky výbušné vášně, které zažil s tou druhou...

Bože, tomuhle se říká rozklad osobnosti, pomyslel si a měl co dělat, aby něco nenakopl. Nebyl připravený na to, že střet s Bářinou sestrou vyvolá tak silné emoce. Naprosto ho vyvedly z míry – o to víc, že je neměl v dohledné době šanci vybit. A taky byl vzrušený. Doslova nadřžený! Fyzicky toužil po ženě tak intenzivně, až pociťoval skutečnou bolest. Ztracená věc! mračil se a zabouchl dvířka pračky tak prudce, až v protestu hlasitě záupěla. Jestli své sexuální pnutí okamžitě neukojí, bude celý zbytek dne i noc stát za starou belu. A možná i další den... minimálně.

Jenže Mojmír neměl chuť uspokojit své potřeby vlastní rukou. Potřeboval cítit ženu – dotýkat se jemné pleti, svírat mezi prsty hebké vlasy... Představovat si při tom všem tu, kterou chtěl, a v pozicích, jaké si jen zamane. Vysnít si cokoli.

Mohl se sebrat a sbalit nějakou holku v baru, to nebyl problém. Věděl, že umí zaujmout, a něžné pohlaví jeho atletická postava obvykle zaujala stejně tak jako odzbrojující dolíčky ve tvářích. Jenže i náhodná známost na pár hodin

vyžadovala úsilí. Verbální i neverbální, a na to on neměl čas. Potřeboval sex hned – bez odkladu a bez zbytečných tanečků okolo.

Dvakrát se rozmýšlet nemusel. Popadl smartphone a vytočil číslo eskort klubu, který využil už v minulosti. Ideální řešení pro podobné chvíle, bez ohledu na to, že z jeho peněženky vysaje pěkně kulatou sumičku. Ale přesně na tohle nyní vůbec nezáleželo. Odložil mobil a nalil si panáka značkové whisky. Pil zřídka, vlastně jen výjimečně. Poslední dobou se však, pravda, jeho potřeba alkoholu zvýšila. Důvody k tomu rozhodně byly... „Čerta starého,“ použil oblíbenou nadávku svého dědy a obrátil do sebe sklenku na jeden zátah. Tullamorka mu projela jícnem jako ohnivý šíp. Nalil si ještě jednu dávku, s tou se však už posadil na gauč a pomalu upíjel, dokud se neozval zvonek.

„Jdeme na to,“ zamumlal tiše a přejel dlaní přes ztuhlé pohlaví. Pomyslel si přitom, že díky vyostřené nadržlosti objednanou prostitutku nezdrží dlouho. I když – nikdy předem nemůže vědět, jak se situace vyvine. Žhavé představy možná na jeho chtít zapůsobí jako životadárny elixír...

S vidinou alabastrové pleti, hlubokých tmavých očí a štíhlých boků rozrazil dveře. S potěšením shledal, že dívka za nimi má prakticky totožnou barvu vlasů jako objekt jeho touhy. Dokonce byla i podobně stavěná.

„Ahoj,“ broukla sexy altem a zhoupla se v bocích. „Jsem Sabina!“ Ultra vysoké lodičky svítily zářivou žlutí a stejný odstín měla i její kabelka. Černé šatičky obepínaly lépe tělo jako hadí kůže a Mojmírovi bylo okamžitě jasné, že pod nimi nejspíš nic nemá. A pokud ano, nebude to vůbec stát za zmínku.

Pokynul rukou, aby dal najevo, že může vejít, a ona s výrazem bohyně prolupla dovnitř. Mojmír za ní mlčky zabouchl. „Tak kam?“ pozdvihla bradu.

„Za mnou,“ zavelel stručně a téměř se rozběhl chodbou. Následovala ho do ložnice s neustlanou postelí, poházeným oblečením a napůl staženými roletami. Takto zůstalo od rána a on neměl potřebu kvůli placené společnici vynakládat jakékoli úsilí na zvelebení spacího prostoru. Koneckonců očekával, že po jejím odchodu to tady skončí v ještě katastrofálnějším stavu.

Tmavovláška se nad stavem místnosti podle jeho předpokladů vůbec nepozastavila, zatočila na prstě kabelkou a pak ji ledabyle odhodila na prádelník. Povystřčila jazyk a zamávala ve vzduchu kondomem. „Tak jak to chceš?“ nezdržovala se formalitami. „Klasika, orál – ten je teda s příplatkem –, nebo něco tvrdšího?“

„Nejdřív mi ho vykuř,“ odušil stručně a rozepnul poklopec. „Ale rychle,“ pobídl ji, když jeho tepající, horké mužství vztyčilo tuhý hrot proti černému saténu jejích šatů. Vyšpulila rty a s výrazem protřelé světoběžnice chraplavě vzdychla. Pak klesla na kolena.

Mojmír vykřikl, když ucítil na špičce penisu obratný jazyk. Vzápětí obemkla pevný úd zkušenými ústy. Tahle dívčina mohla mít jen něco málo přes dvacet,

ale praxí předstihla i vyzrálou čtyřicítku, tím si byl naprosto jistý. A utvrdil se v přesvědčení, že jeho volba byla naprosto správná.

Mladá žena zpracovávala Mojžírovu mužnou chloubu rytmicky a dráždivě, avšak dostatečně jemně na to, aby nevyvrcholil předčasně. Její ústa oblažovala, sála a laskala, dobývala... A on proti nim vyrazel pánví, hlavu zvrácenou ke stropu, oči zavřené a obličej zrudlý silným prožitkem.

Velmi intenzivně vnímal slastné pocity, které mu Sabina dopřávala, a vyvolával si při tom z paměti obraz jiné tváře. Cítil na svých stehnech jiné ruce a zcela jiná ústa útočila na jeho zbytnělý středobod. Doslova slyšel, jak ta druhá šeptavě sténá jeho jméno, jak se sama svíjí v extázi z toho, jakou rozkoš mu poskytuje...

Byly to osvobozující představy. A společně s nimi i tělesným uspokojením odplyvaly zahanbuující vzpomínky na odmítnutí a sebestřednou lhostejnost, s níž ho Bára poslala k vodě bez ohledu na to, jak jejich aférka zamávala jeho životem. Teď se však topil ve vlastních fantaziích, v nichž pod sebou měl úplně jinou ženu než tu, která jako o život sála jeho penis. A měl ji zcela ve své moci... To pomýšlení způsobilo, že se v něm vzdmula vlna vzrušení tak mocně, až se celý rozechvěl.

„Dost!“ zavelel ve chvíli, kdy hrozilo, že ho vlastní útroby zradí a vychrlí vroucí semeno. Ještě nebyl čas. Chtěl – a hlavně potřeboval – změnu. „Nahoru,“ přikázal, a popadl dívku za paže, aby ji pomohl vstát.

„Takže?“ naklonila hlavu na stranu. Spatřil zrudlé, vlhké rty, a v jeho mysli se okamžitě přetavily v ústa té druhé. Jemnější a ne tak plné, delikátněji vykrojené a velice vábívé... Zamručel pod přívalem nového chtíče.

„Zezadu. Klekni si,“ hodil bradou k posteli. Poslechla jako loutka a zaujala požadovanou pozici. Za jiných okolností by takto jeho chuť k sexu nejspíš povadla, ale v tuhle chvíli ho poddajnost té ženy naopak nabila vášní. Bože, kdyby ho takhle poslouchala ona! Nořit se tak do jiných sametových záhybů, drtit prsty stíhlou pánev a... Divoké představy ho málem připravily o rozum.

„Kriste,“ zafuněl a rázně vyhrnul tenkou černou látku sukně. Nemýlil se, byla pod ní nahá. Nezdržoval se žádnými zbytečnými hrami a rovnou vplul do hloubi ženského lůna. Začal se tvrdě pohybovat tam a zpátky, hlasitě vydechoval a přímo cítil, jak se chvěje stále hutnějšími vibracemi, které jej milovými kroky přibližovaly k absolutnímu výbuchu.

„Mlč,“ vyštěkl krátce v potřebě utiшит chraplavé steny, které dívka vyrazela patrně proto, aby celému aktu dodala šťávu. Nechtěl slyšet její hlas: rušil ho. „Buď zticha. Jen drž...“ dodal mumlavě a zakroužil boky, načež se ponořil nejhlouběji, jak to jen šlo.

A v příští vteřině vyvrcholil.

Daniel dorazil domů před pátou. Ještě před tím, než se oholil a osprchoval, zavolal Báře – chtěl se pouze ujistit, že vše platí. Hovor však hned spadl do hlasové schránky. No co, pomyslel si. Asi s někým mluví. Odkvačil tedy do koupelny.

K Lukášovu domu dorazil chvíli před domluveným časem. Zaparkoval, zazvonil a čekal. Okna byla dokořán, avšak Bára se neobjevila ani poté, co zmáčkl zvonek znovu a důrazněji. Nepohnulo se vůbec nic, Danielovi se ale jednu chvíli zdálo, že zaslechl Piškotovo štěkání. Že by byla ve sprše? zkontroloval hodinky. Možné to je, usoudil a řekl si, že na ni počká na lavici před domem. Branka byla zamčená, což pro něj ale nepředstavovalo žádnou překážku. Jednoduše ji přeskočil.

Když se přiblížil ke stavení, psi štěkot zesílil. „Proč tak šílí?“ zamumlal si pod vousy. „Piškote?“ zavolal pak. „Kde jsi?“ Zvuky vycházely z kuchyňského okna. Danielovi to nedalo a vykročil tím směrem. Začal mít zvláštní pocit, že tady něco nehraje.

„Piškote? Báro?“ křikl a pak nahlédl dovnitř. Štěně sedící vedle prázdných misek zavrtělo ocáskem na znamení, jak rádo ho vidí, a poskočilo.

„Báro?“ zvýšil Daniel hlas, ale odpovědi se nedočkal. „Divné,“ zabručel a zadíval se na parapet. Byl nízko, a tak neváhal a přehoupl se přes něj. Bílé botasky přistály na prkenné podlaze jen malý kousek od stolu.

„Ahoj kamaráde, kde máš paničku?“ podrbl labradora za uchem a vydal se do obýváku. Jakmile shledal, že je také liduprázdný, prošel i chodbu a vystoupal nahoru. Postel v ložnici byla pečlivě ustlaná a skříně zavřené. „Báro?“ zkusil to znovu, ačkoli už si byl jistý, že v domě není. Přesně podle jeho předpokladů se neozvala.

Vrátil se do chodby, a jako by ho tím směrem něco přitahovalo, zacítil pohled ke vchodu. Nad kořenem nosu se mu prohloubila kolmá vráska, když si všiml klíčů v zámku.

Zkusil kliku, ale dveře nepovolily. Sakra, co to má znamenat? zamračil se. Když se zevnitř zamkla, musí tady někde být! Přece nelezla oknem... Zastrčil ruce do kapes, a vtom si vzpomněl na sklep. Při prvním průzkumu ho ignoroval, ale teď už zbýval jako poslední možnost. Lehce mu zatrnulo – snad se Bára nevydala dolů a nespadla ze schodů! Vybavil si její roztomilou nešikovnost, která ovšem mohla v tomhle případě skončit fatálně. S nepříjemným pocitem v oblasti žaludku našlápl na první cihlový stupeň a se sehnutými zády, protože strop nebyl přizpůsobený člověku jeho výšky, sestoupil do suterénu. S úlevou zaznamenal, že Bára dole neleží, a oddechl si. Pak uchopil masivní kování a trhl s ním – bylo však zamčeno.

Čistě z bezradnosti do dveří praštil sevřenou pěstí. „Kde kruci může být?!“ zamračil se na odřenou kliku, jako by mu mohla poskytnout nějakou informaci.

Bára přecházela po sklepe jako lev v kleci, třela si paže, tiše klela a občas upila trochu vína, spíš z otrávenosti než proto, že by jí chutnalo. Nic na tom nezměnil ani fakt, že se pyšnilo dvěma medailemi z nějaké gastronomické soutěže. S nelibostí také konstatovala, že čas se jí vleče stále pomaleji, tím spíš, že o něm ztrácela pojem. Nakonec znovu vmáčkla zadek do nepohodlné židle, kterou už začala nenávidět.

Hergot, tomu říkám smysluplně strávený čas! klela. Podupávala nohama do podlahy, aby aspoň trochu zahřála ztuhlá chodidla, nicméně příliš platné jí to nebylo. Po chvíli začala zívat, schoulila se tedy do klubička a položila hlavu na kolena. Zima a hlad, spojené s únavou, nakonec způsobily, že se propadla do lehkého spánku.

A právě z něj ji vytrhl nečekaný zvuk. Rázem procitla a vzpřímila se tak prudce, až překotila židli. Netrpělivě pohodila hlavou, protože jí rachot nábytku zabránil identifikovat, co ji vlastně probudilo. „Sakra...“ utrousila polohlasem.

Jakmile zaslechl její tlumený hlas, Daniel na druhé straně dveří strnul. „Báro?“ vyhrkl. „Ty jsi uvnitř?“

„Danieli! Bohudíky!“ vykřikla a vrhla se ke vstupu do svého studeného vězení.

Znovu vzal za kliku. „Proč jsi zamčená?“

„Nejsem,“ odušila netrpělivě. „Šla jsem dolů a zabouchl za mnou průvan. Asi se něco zaseklo, protože s těmi blbými dveřmi nemůžu hnout. Trčím tady už pěkně dlouho.“

„To znamená?“

„Od včerejšího večera. Jsem zmrzlá na kost...“

„Ups!“ vyjekl, ale v jeho tónu zaznělo lehké pobavení. „Ty moje sladká smolařko!“

„Ha, ha,“ zašklebila se. Pak však její výraz přešel v lehký úsměv. „Ale máš pravdu. Tohle se jen tak někomu nestane,“ dodala, a přejela pohledem nevelký sklepni prostor. „Nemohla jsem ani nikomu zavolat, protože tady není signál, a navíc se mi vybil mobil. Takže vážně paráda. A taky mám lehkou kocovinu.“

„Kocovinu? Jak to?“

„To je jednoduché. Vodu a jiné nealko tady Lukáš neskládá, a já se potřebovala napít. Pokud jsem nechtěla lokat fernet nebo whisky, zbývalo jediné víno. Do piva se bez otvíráku nedostanu, vývrtka tady ale kupodivu byla,“ vysvětlila s nádechem ironie.

Proti své vůli se hlasitě rozesmál. „Koukám, že sis prožila hotové peklo. Ale zkus to ještě chvíli vydržet, hned tě dostanu ven. Kde je náradí?“

„Pokud vím, něco snad najdeš na chodbě, ve skříni vedle botníku.“ Aspoň myslela, že se nemýlí.

„Skočím tam, a za chvíli jsi venku.“

„V to doufám,“ zabručela a začala poskakovat. Silou vůle ovládla drkotání zubů a zaposlouchala se do šramotu na opačné straně dveří. Daniel nářadí zjevně našel a začal pracovat na jejím vysvobození. Trvalo to opravdu jen chvilku a ozvalo se lupnutí, pak vrznutí, a dveře se rozlétly dokořán.

„Ach Bože, já jsem volná!“ vrhla se Danielovi okolo krku a pověsila se na něj. „Děkuju, Bože, děkuju!“

„Dane by stačilo,“ zasmál se a odložil šroubovák.

Zahihňala se a ještě těsněji přimáčkla své zmrzlé tělo k jeho, příjemně hřejícímu. Objal ji a ona s povděkem absorbovala teplo, které se do ní přelévало jako horká tekutina. „Pojď nahoru, tam se zahřeješ. Venku je skoro třicet.“

„Nikdy bych nevěřila, že za ten hic budu tak vděčná!“ Pustila ho a rozběhla se po schodech nahoru jako nedočkavé děcko. Zůstala stát na rozpáleném zápraží a vystavila se žhavým slunečním paprskům, které ani vpozdvečer neztrácely svou sílu. „Tepló!“ vydechla slastně. „A svoboda!“ Daniel se postavil za ni a masíroval jí prochládlé paže. Pak ji zlehka políbil do vlasů. „Jo, někdy stačí ke štěstí hodně málo,“ podotkl s neskryvaným pobavením. „Ale co ta naše večere? Máš vůbec chuť po tomhle zážitku někam jet?“

„Abych řekla pravdu, nemám. Vůbec. Nejdřív nutně potřebuju horkou sprchu a pak jídlo, jakékoli. Klidně si dám hrst hřebíků, přísahám. Ježíš, ale co Piškot?“ rozhlédla se s bodnutím špatného svědomí. „Ten musí mít taky hlad a... a vůbec!“

„Postarám se o něho. Teď běhá venku.“

„Uf, tak to je dobře.“ Zavětrila, zda neucítí povědomý zápach. Daniel si její mimiky všiml.

„Procházel jsem to tady, když jsem tě hledal. Nikde žádná nadílka nezůstala.“

„Skvěle,“ oddechla si.

„A k těm hřebíkům,“ uculil se. „Jestli se ti opravdu nikam nechce, což upřímně chápu, mám pro tebe návrh.“

„Doufám, že rozumný,“ přimhouřila oči jako vyčkávající kočka a naklonila hlavu k rameni, až jí přes obličej spadl pramen tmavých vlasů. Nenamáhalo se ho odhrnout.

„Ty si jdi dát sprchu a já mezitím objednáám jídlo. Jakýkoli spojovací materiál bych z menu raději vynechal, je těžký na zažívání. Dala by sis pizzu?“

„To zní báječně! Určitě ano. Jsi úžasný!“ vlepila Danielovi nadšenou pusou a zatočila se kolem dokola. „A teď už běžím!“ Obrátila se k němu zády a zamířila ke schodišti. Vydusala nahoru rychlostí blesku, vděčná, že ji nejen zachránil, ale navíc se postará o všechno potřebné – venčení i jídlo. Nemá obrovské štěstí v neštěstí? To se ví, že má!

Skoro půlhodinu se rozkošnický vyhřívala pod proudem teplé vody, až jí kůže docela zčervenala a krev v žilách opět nabyla tekuté konzistence namís-

to zchladlého gelu. Nakonec si umyla a vysušila vlasy, použila lehký make-up a téměř odtančila do přízemí.

Daniela objevila u venkovního stolu: už na něm ležely dvě krabice z pizzerie. „To byla rychlost,“ mrkla na ně.

„Myslíš?“ zadíval se skepticky na hodinky. „Rochnila ses pěkně dlouho...“

„Aspoň už nejsem jako rampouch,“ pohodila bujnou hřívou.

„A stálo to za to – vypadáš úchvatně,“ zhodnotil ji uznalým pohledem od hlavy až po špičky prstů u nohou.

„Dík,“ usmála se.

Daniel máchl rukou směrem ke stolu. „Máš hlad, vid’?“

„No...“ protáhla s pohledem do jeho náhle vážného obličejce. Z očí mu sršely jiskry touhy a ona na to podvědomě zareagovala. A pak i vědomě. Olízla si spodní ret. „Najednou si nějak nejsem jistá...“

„Tak co kdybychom ti dopřáli trochu času, abys ještě vyhládla?“ přiblížil se k ní, takže se málem dotkli nosy. Mluvil tlumeně a neskrýval smyslný podtón. Její tělo okamžitě vyslalo souhlasný signál.

„Možná... asi ano,“ vydechla sotva slyšitelně, přimhouřila víčka a nabídla mu ochotné rty. Neváhal. Spojili se v líném polibku, připomínajícím tekoucí med. Dokonce chutnal stejně sladce a omamně. Daniel nabral do hrsti záplavu černých vlasů a s neuspěchanou vášní se pohroužil do Bářiných úst. Byl cítit mentolem a pižmem, a jí se z té vůně zatočila hlava. Poddala se jeho objetí, jako by měla tělo z vosku, a podklesla v kolenou. Ta pevná, chlapecká náruč opájela a vzrušovala, podobně jako zkušený jazyk, tančící s jejím vyzývavě lenivé tango.

Každická setina vteřiny byla kouzelnější než předchozí a nabitá očekáváním té příští. Bára se nemohla nabažit milostných doteků, které postupem času nabývaly na odhodlání. Stáhl jí z ramen tenká ramínka a odhalil ňadra, stále zrůžovělá po sprše. Laskal je, lehkými prsty maloval na hladkou kůži něžné vzory a rozdmýchával Bářinu touhu tak, až se pod jeho rukama rozhořela naplno. Užívala si um jeho rukou, a on z toho měl zřejmé potěšení.

Položil ji zády na stůl a sjel ústy z jejích rtů: líbal ji na víčka, na tváře, a pak se přes bradu a klíční kosti dostal k oblým prsům. Zalykala se přidušenými steny a masírovala při tom pokožku Danielovy hlavy, což ho z nějakého důvodu uvádělo do stavu extáze. Jejich dech se prohloubil a špičky prstů bloudily po kůži, každým okamžikem žhavější. Polibky zdrsněly, avšak nepostrádaly něhu.

V obou už vášně planula jako vatra, když se nadzvedl a jejich oči se propojily. Uchopil lem tenkých šortek a stiskl ho mezi dvěma prsty. Pak přes měkkou látku pohladel její břicho, až zavrňela blahem. „Chci tě...“ zašeptal. „Moc...“

Je to brzy... rezonovalo jí i přes nádherné vzrušení lebkou. Příliš brzy – ne snad? Sotva se znají! Ale... chtěla ho. Toužila po spojení, úplném a těsném.

Možná za to mohla ta romantická situace, kdy ji jako pohádkový princ vysvobodil z nedobrovolného vězení, možná jen podléhala přitažlivosti, která ji k němu vábila od prvního setkání. A nejspíš v tom bylo i něco dalšího – volání srdce. V žádném případě nešlo jen o fyzické ukojení. Tím si byla naprosto jistá.

Horká dlaň jí do pokožky vypalovala cejch a stejně tak ohnivý byl jeho pohled. Věděla, že stačí jediné slovo, a přestane. Neudělá nic, co nebude chtít i ona. Není to snad jasný důkaz, že se nemá čeho bát?

„Já tebe taky,“ hlesla, aniž si dovolila další myšlenky. Někdy je zkrátka nutné rozum utlumit... Ve věcech duše a těla určitě. Pobídla ho pohledem a současně lehce nadzvedla pánev. Daniel to gesto pochopil a pomalu, téměř váhavě přetáhl přes oblinu boků poslední kus oděvu, který zakrýval její skvostnou nahotu. Nestyděla se – vůbec ji to nenapadlo. V očích měl vepsaný obdiv, když spočinul na jejích křivkách, a současně si rychle svlékl tričko. Pak se žádostivé rty opět propojily a ruce zabloudily po kůži, aby ji dlouhé minuty hladily a vzrušovaly...

Báře připadalo naprosto přirozené, když se nakonec sklonil a s odhodláním vklínil hlavu mezi její stehna. Poddala se mu. Líbal ji a laskal s jemností a citem, které ji doháněly k šílenství. Cítla, že je každým okamžikem víc a víc připravená dát – a vzít si – vše...

Vnořil jazyk do jeskyňky, vláčné roztoužením, a hlasitě zavzdychal, když ucítil horku vlhkost. Bářin táhlý sten splynul s jeho dechem. Penis hrozil protrhnout poklopec, a tak ho vysvobodil, zatímco se nepřestával dotýkat rozpálené pokožky jejího těla. Trhl boky, aby se z kalhot dostal, a přesně v tom okamžiku, kdy se mu to podařilo, vykřičela Bára k nebesům svědectví dosaženého vrcholu.

Byla tak přirozená, tak odevzdaná a sladká, až se zachvěl pod přívalem potřeby povolit svému napětí otěže také. Naštěstí byla jeho vůle pevnější a on vytrval, přestože ho to stálo značné množství sebeovládání.

Její rozžhavené ženství pulzovalo v pravidelném rytmu a toužilo poskytnout mu vše, po čem prahl. Otevřela oči a zanořila se do těch jeho, připomínajících teď večerní moře. Vyčetla z nich úpěnlivou otázku.

„Báro...?“ zachraptěl polohlasem. „Toužím po tobě... Můžu?“ Okamžitě věděla, na co se ptá, a zrovna tak jí bylo jasné, že na její reakci závisí všechno, co se stane v příštích minutách...

„Ano...“ vydechla s naprostou jistotou. Danielovo kopí tepalo vlastním životem, avšak i přesto, že po ní šlel, ovládl živočišnou dravost. Rukama laskal hebkou pleť a užíval si pohled na dokonalou krásu pod sebou. Dlouho se tvrdým hrotem mazlil s ženskou květinou: bylo to skoro jako nemá žádost o souhlas. Její tělo mu ho brzy – a jednoznačně – dalo. A tak nakonec jediným hladkým pohybem vplul do dychtivého lůna.

Bože...! Díky! vířilo Báře hlavou jako nemravná modlitba. Její srdce se vznášelo na milostných tónech, jež z něj tryskaly silou vodopádu. Veškeré další myšlenky, i jejich pouhé náznaky, jí však vzápětí vylétly z mozku, a ona je následovala v krouživých vlnách vzhůru, přešťastná, naplněná a opět pevně třímající sladkou trofej vrcholu jako vítězný vavřínový věnec. A když se o něco později do úchvatných hlubin rozkoše ponořila znovu, nebyla v tom sama. Vstřícně vstřebávala každíčkou kapku života z napjatých slabin a křičela při tom Danielovo jméno stejně jako on to její...

Konečně se zachvěla na poslední vlnce bouřlivé extáze, jejíž síla jí málem přivodila bezvědomí. Ach, tohle je neskutečné! Neskutečně krásné... K nevydržení, běželo jí myslí. A přesto si přála, aby to nikdy nepřestalo. Před očima se jí rozprostřela stříbrozlatá mlha a Bářino tělo pozvolně vláčnello přestálým výbuchem... slastným a skoro až božským. Cítila se tak skvostně, že se jí téměř nechtělo vracet do svého těla. Totální fyzické a vlastně i duševní uspokojení připomínalo teplou, voňavou lázeň, v níž se cítila absolutně šťastná a uvolněná. Vlastně ani nedokázala popsat všechny pocity, jež v ní vířily, podobné jiskřivým krystalkům ledu. Přála si, aby v ní zůstaly navěky, aby nikdy neroztály ve všednosti dní.

Na rtech jí přistála trochu drsná ústa: dotkla se jich a pak pokryla rychlými polibky celý zbytek obličej. Něžné ruce zvolna přejížděly po rozpálené pleti, kterou konejšivě zklidňovaly. Bářin dech postupně zvolnil a oči se zjasnily. „Jsi tak sladká...“ zašeptal Daniel kdesi v těsné blízkosti jejího ucha. „Miláčku...“

To slovo bylo jako pohazení po duši a chvíli jí rozechvěle rezonovalo v hlavě. Přála si jej zachytit jako na fotografii a uchovat coby vzácnou vzpomínku navěky. Přála si být jeho, chtěla, aby ji miloval. Nejen tělesně, ale i srdcem, duší... Ale nad tím teď nechtěla přemýšlet. Užije si jen ten báječný okamžik, a to až do poslední vteřiny...

„Hmm... mmm?“ zareagovala teprve po necelé minutě ticha s lehkým úsměvem. Daniel se nadzvedl na loktech a obhlédl jejich stále propojená, potem zvlhlá těla, setrvávající ve výmluvné póze na odřeném desce stolu. „Tohle není dvakrát pohodlné,“ zašklebil se pak pobaveně. „Vid?“

„To ne,“ souhlasila a zavrtěla se. Pak natáhla paže. „Pomoz mi. Myslím, že mám místo svalů rosol. A rozlehli jsme jednu pizzu,“ uvědomila si, když zjisťovala, co ji to tlačí do lopatky.

„Doufám, že ne tu moji. Umírám hlad,“ pomohl jí do sedu.

„A jak myslíš, že na tom jsem já?“ zaškaredila se.

Daniel se rozesmál. „Pravda. Máš za sebou krutou hladovku a já tě ještě k tomu mučil vyčerpávajícím fyzickým výkonem...“

„Přesně tak,“ zdvihla ukazovák a s naoko přísným výrazem dvakrát důrazně kývla hlavou. „Jsem vlastně napůl mrtvá a odpouštím ti jedině proto, že to vy-

čerpání bylo tak úžasné. A možná se s tebou i podělím o jídlo.“ Sáhla po šortkách a natáhla si je na holé tělo.

Daniel mezitím našel boxerky a také se přioblékl. „Neskonale díky,“ zakřeňil se. Pak ji zničehonic popadl pod zadkem a zvedl do náruče, takže se mu nahými prsy doslova přilepila k hrudníku. Objala ho kolem krku a zaútočila na vstřícně pootevřená ústa.

„Kriste pane! Sodoma... No Sodoma Gomora!“ ozval se v ten moment za jejich zády pohoršený vrískot. Daniel sebou trhl, divže Báru neupustil – držela se však pevně. Oba se ohlédlí k prашné cestě, po níž maširovala Peřinová s proutěným košem na zádech. Možná byla sbírat byliny anebo se rozhodla zkontrolovat, zda Lukášův dům ještě stojí – na tom nicméně nezáleželo. Ať ji k plotu přivedlo cokoli, nyní na ně zírala s otevřenou pusou a vyvalenýma očima – čisté ztělesnění mravokárnosti. Bára ucítila, jak jí v hrdle začíná bublat nezkrotný smích, a měla co dělat, aby nevypřskla nahlas. Podle otřesů Danieľovy hrudi pochopila, že jsou na stejné vlně.

„Vy dva... že se nestydíte!“ zahrozila babka sevřenou pěstí. „Takhle se... tento... pelešit! A před lidma! Za bílého dne! Fuj!“ odplivla si. Pak s očividným odsudkem potřásla hlavou tak mocně, až Báru napadlo, že si vyhodí krční páteř, a obdivuhodně svižně vyrazila ke své chalupě. Z vlasů jí v úprku sjel květovaný šátek a vlál za ní jako prapor marnosti.

„No teda!“ vypustil Daniel z plic vzduch, když zmizela za remízkiem, a konečně dal průchod hurónskému smíchu. „A co by asi říkala, kdyby se z toho lesa vynořila o pět minut dřív?“

„Nebo o deset,“ kuckala Bára, které už z očí tekly slzy.

„Myslím, že v tom případě bych dostal příležitost k procvičení oživovacích technik,“ přikývl a upřímné veselí ho prohnulo v pase, takže se čelem málem dotkl země. Přidala se k němu, neschopná dalšího slova.

KAPITOLA 20.

Jejich druhé spojení o pár hodin později bylo mnohem pomalejší a něžnější. Odešli do soukromí ložnice a užívali si měkkých příkrývek i konejšivého příšeří. To projasňovalo jen mihotavé světlo svíčky, kterou Bára našla dole v pokoji. Vzájemně se prozkoumávali, hledali citlivé zóny svých těl, pátrali po nejintenzivnějších pocitech a užívali si každíčky, byť jen sebemenší dotek. Každá vteřina plynula pomalu, táhla se jako hustá čokoládová poleva, a oni je prožívali stejně, jako by tu dobrotu ochutnávali. Nakonec zůstali ležet ve vzájemném objetí s propletenými údý, slastně znavení a rozehřátí. Spát se jim však kupodivu nechtělo a smysly měli jasné.

„Chtělo by to trochu vína. Nebo střík,“ usoudil po několika minutách vláčně Daniel.

„Hmm... mmm...“ přitakala stejným tónem. Bože, jak jí bylo příjemně!

„A kdo pro něj dojde?“ protáhl líně.

„Ty?“ zavrňela.

„Nejsi nějak moc pohodlná?“

„Hm... Ne,“ mínila. „Víš přece, že mi to ve sklepe nesevědí. Mohla bych zase přijít k nějaké úhoně. A navíc jsi gentleman, ne?“

Zasmál se, políbil ji na ucho a lehce skousl ušní lalůček. „Tak to byly silné argumenty. Vidím, že mi nezbyvá, než se toho úkolu ujmout.“ Ucítila závan vzduchu smíšeného s jeho vůní, když se zvedl z pelesti. „Asi dělám chybu,“ brblal při tom. „Velkou. Takhle si brzy zvykneš na hýčkání, a nakonec budu vařit, prát, nosit ti snídani i večeri do postele... Nejsem já vzácný exemplář blbce, když si takhle dobrovolně nabíhám na lopatu?“

Tlumeně se smála a sledovala ho, jak nahý – v celé své sošné kráse – vychází z pokoje. Líbil se jí. Jeho ladné pohyby, pevný zadek, atleticky tvarované nohy i široká záda, přecházející v úzké boky. Nahota mu slušela. Stejně jako nespoutaně rozčuchané vlasy.

O pár minut později se vrátil se dvěma skleničkami. Posadila se, stejně směle obnažená jako on.

„Na šťastné zítřky a na lásku,“ prohodil a podal jí sklenku.

„Moc hezký přípitek,“ odušila a zastrčila si za ucho neposlušný pramínek vlasů.

Políbil ji a natáhl se i s vínem vedle ní. „Co je to za trable, před kterými utíkáš?“ zvedl řasy a vrhl na ni pronikavý pohled.

Pár chvil mlčela a zvažovala, kolik mu toho má říct. Rozhodně nebylo fér zamlčet celou pravdu. Ale odtajnit všechno bylo taky zbytečné. Nechtěla budit dojem štvance.

„Je v tom muž?“ pokračoval, když si s odpovědí dávala načas.

Vzdychla. „Nevím.“ Tázavě pozvedl obočí. „Nebo spíš asi ano,“ opravila se tedy a na kuráž usrkla hlt vína. „Ale jinak, než si myslíš. Totiž, před časem mi začaly chodit dost divné anonymy. Ve smyslu, že si mě pisatel podá, a tak. Trvalo to pár týdnů a ty výhrůžky se pořád stupňovaly. Pak mi dokonce počmáral auto – dodneška mám na dveřích vulgární památku. Aspoň myslím, že to je dílo stejného člověka. Trochu mě to začalo děsit, a tak jsem raději všechno ohlásila na policii a odjela sem, dokud tu věc nedořeší. Není totiž jasné, kdo za tím je a co mu leží v žaludku, takže jsem se doma necítila moc bezpečně.“

Dlouze se jí zadíval do očí. „To asi bylo dost strašidelné, co?“

„Jo, chvílemi určitě,“ přitakala.

„Neměla jsi na někoho tip?“

„Na pár lidí ano, ale většinu policajti vyřadili. Takže čekám, co bude dál. Jsem moc ráda, že mi Lukáš nabídl tohle ubytování, a vstříc mi vyšla i šéfová v práci.“

„Já taky,“ odušil, a aniž z ní spustil pohled, políbil ji na hřbet ruky. Usmála se – velmi rychle pochopila, co tím chtěl vyjádřit.

„O podobných případech vyhrožování jsem už slyšel,“ zamyslel se pak. „Dokonce i osobně,“ dodal trochu podmračeně.

„V jakém smyslu?“ zvedla se na lokti.

„Bratrova partnerka měla potíže se svým bývalým – neskouzl rozchod, a tak jí psal esemesky, maily, chodil za ní do práce a tak... docela jí otravoval život. Jenže tam bylo jasné, kdo ji obtěžuje, a na policii s tím jít ani nemusela. Brácha mu domluvil, a on dal našťěstí pokoj.“ Pak se tiše zasmál. „Bratr je trochu jiný typ než já. Ranař. Škoda, že jste se tady nepotkali.“

„Měli přijet tenkrát večer, že?“ dovtípila se, upřímně ráda, že změnili téma.

„Jo. Dorazili o pár dní později. Plus ještě pár dalších lidí.“

Bára si rázem připomněla své večerní slídění a tu svůdnou brunetu. Že by bratrova přítelkyně, anebo nějaká kamarádka? Kula železo, dokud bylo žhavé.

„Ano, škoda. Jací jsou? Bratr a ona?“

„Fajn. Oba hodně bezprostřední, nezkaží žádnou legraci. A budou se brát,“ uchechtl se tiše.

„Vážně?“

„Hm. Jitka – bráchova teď už vlastně snoubenka – mi to prozradila. Vytáhla mě kvůli tomu ven, aby nás nikdo neslyšel. Bratr to před rodinou chtěl prý ještě tajit, ale ona to nevydržela.“ V hrdle mu zaklokotal smích.

Radar v Bářině hlavě zablikal jasněji, když si vybavila scénu před průjezdem. „Jak vypadá?“ vypadlo z ní.

„Kdo, Jitka?“

„Hm...“

Zelené oči se rozesmály. „Je to nepřehlédnutelná žena,“ pohodil pak rameny. „Krev a mlíko, vysoká skoro jako já. S bratrem se k sobě hodí.“

„Blondýna, nebo tmavovláška?“

„Tmavá. Hele, proč jste vy holky tak zvědavé?“

„Ani ti nevím,“ odušila, a v duchu zavrňela jako kočka. Trefa – je to ona. Určitě!

Dlouho pak jen tiše upíjeli víno a užívali si vzájemnou blízkost. Mlčení jim nevadilo a Báře připadalo, že spolu i v něm zvláštním způsobem souzní.

„Doufám, že mě teď nepošleš domů?“ prohodil nakonec a mrkl na ni skrz okraj sklenice.

„Možná pošlu,“ zahrála si na váhavou. „Tahle postel je dost úzká.“

Lehce se ušklíbl a pak ji přitáhl těsněji k sobě. „Děláš chybu, protože si jsem jistý, že bys na dnešní noc nikdy nezapomněla...“ Vzal mezi zuby Bářin ušní lalůček a lehce skousl, načež ho líně olízl a vsál do úst. Ucítila známé chvění ve spodní části těla. Je to vůbec možné? podivila se. Kdyby správně fungovaly zákony přírody, už dávno by spala jako kotě, utahaná a zničená. Ale ona místo toho znova cítí touhu! Bože, jak na mě ten chlap může tak působit? žasla. To je přece životu nebezpečné, takhle propadnout muži a jeho přitažlivosti! Ale zároveň nádherné, přiznala si.

„Tak se mi předved’...“ přimhouřila se znovu nabytou energií víčka. „Hm?“ Sebral jí z ruky víno, odložil ho na podlahu a překulil se na ni. V očekávání příštích okamžiků slastně zavzdychala.

Uplynulo několik dalších dní – pro Báru dokonalých, jiskřících vášněmi i city. Prožívala je s nadšením a vychutnávala si každický okamžik, ať už byla s Danielem, anebo se jen těšila na jejich příští setkání. V jednom parném odpoledni se slunila v odrbaném zahradním lehátku a s úsměvem na rtech vzpomínala na předchozí divokou noc. Po tropickém dni panovalo vlhké teplo, a Daniela napadlo, aby si vzali do zahrady deku.

Noční vánek je hladil na rozpálených údech a napětí z toho, že by je někdo mohl zaslechnout, bičovalo jejich touhu na nejvyšší míru. Užívali si chvějivé tření rozehráté kůže, horký dech i dychtivé doteky. Vlnili se ve smyslném tanci, propojení nejúžejí, jak to jen bylo možné. Rozechvělá srdce zpívala milostnou píseň a těla skládala hold aktu čisté, ryzí lásky. Ale i přes všechnu něhu se nakonec ocitli ve víru spalující extáze a vyostřených vášní.

Nakonec si Bára Daniela osedlala, jako by byl bujným ořem, kterého ostatně svým výkonem připomínal. Rytmicky klouzala tam a zpět, dokud se nepropadla do všeobjímající propasti orgastického výbuchu, která ji zcela pohltila. S nespoutaným výkřikem se pak přitiskla obličejem k jeho hladké, opálené hrudi, a zavřela oči. Navzdory noci a nahotě jí bylo horko a cítila, že i Danielovo tělo doslova sálá.

„Lásko?“ obemkl ji po chvíli pažemi, a ona zavrnila blahem.

„Hm?“ broukla téměř neslyšně do jeho pokožky. Musel zaznamenat spíš vibrace jejího dechu než hlas.

Zajel prsty do dlouhých vlasů a pomalu se probíral hedvábnými prameny. „Miluju tě...“ vydechl pak chraplavě. „Myslím to vážně. Miluju.“

Celá při tom ztuhla a zatetelila se. To bylo poprvé, co jí ta kouzelná slůvka řekl. Ne „lásko“ nebo „miláčku“ při erotickém výbuchu, ale jasné miluju tě ve chvíli, kdy byl naprosto při smyslech a plném vědomí. A její srdce okamžitě udělalo několik kotrmelců. Už jen proto, že tím, co vyslovil, přiživil pocity, které se už nějaký čas usazovaly v ní samotné. Ano, byla zamilovaná. Šťastná. Opravdu spokojená a naprosto uvolněná: nepřipouštěla si vůbec žádné potíže. Nejméně ty, které přetrvávaly doma. Její duše se nesla na obláčku a všechno se zkrátka zdálo dokonalé. Nebeské.

Nyní vystavovala zlatě opálenou pleť žhavým letním paprskům a hrála se i v těch, které ji teple zaplavovaly zevnitř. Danielovo vyznání by ještě před pár týdny nečekala a před třemi měsíci v něco takového ani nedoufala. A teď to tady bylo.

Láska. Přišla tak daleko od domova, zjevila se v naprosto cizím prostředí, které jí však jaksi zvláště přirůstalo k srdci navzdory babce Peřinové – ta byla koneckonců spíš komická. Někdy ty nejkrásnější věci přijdou naprosto nečekaně, říkala si. A jakmile to domyslela, jaksi podvědomě pocítila úzkostné bodnutí. Není to až příliš dokonalé? Nezkazí se to? Co když o svou nově nabytou lásku přijde?

Zamračila se, a aby rozčilující neklid přebila, vstala. Posadila si na temeno slamák, kterým si kryla obličej, a zamířila do domu. Mám určitě přehráty mozek, pomyslela si. A k tomu žízeň.

V kuchyni si natočila sklenici vody, a zatímco hltavě pila, zkontrolovala mobil zapojený do nabíječky. Měla nepřijatý hovor, a když zjistila, že volala Kočí, pocítila další nepříjemný stah okolo žaludku. „Chm...“ vydechla dlouze. Tak do toho, žádné odklady, povzbudila se vzápětí. Odhodlaně klikla na příslušnou ikonu a přiložila smartphone k uchu. Současně se svezla do židle.

„Zdravím, slečno Ledecká,“ přijala komisařka hovor hned po druhém zazvonění. Její hlas zněl věčně jako vždy, přesto však Bára stiskla telefon pevněji v rozechvělém očekávání. Chytili snad jejího pronásledovatele? Nebo jde o rutinní hovor? Nejlepší bude se rovnou zeptat.

„Dobry den,“ odvětila tedy pokud možno nevzrušeně. „Máte pro mě něco nového?“

„Dalo by se říct. Potřebuji s vámi hovořit. Mám nové skutečnosti, na telefon to ale není. Můžeme se sejít osobně? Tady?“

„No... Je to nutné?“

„Ano. Minimálně vhodné.“

Nasucho polkla. To zní vážně. „Přijet samozřejmě můžu...“ odvětila nejistě.

„Šlo by to zítra?“

Zarazila se. „Už zítra?“

„Čím dříve, tím lépe. Jenom na otočku. Je to problém?“

Bára chvíli civěla před sebe a přemýšlela. Komisařka by ji do města určitě nezvala jen tak pro nic za nic. Musí jít o něco důležitého, to je jisté. Možná se konečně dozví zásadní informace... Takže proč to odkládat? Nakonec, s Danielem se nazítří setkat neměla. A jelikož ho nehodlala zatěžovat detaily z vyšetřování, které by mohly kalit romantické prožitky, termín jí naprosto vyhovoval.

„Ne, není. Tak dobře, přijedu hned dopoledne,“ souhlasila tedy.

Bára na cestu vyrazila brzy ráno. Vyvenčila Piškota a vrchovatě naplnila jeho misku, aby během dne nestrádal. Doufala, že doma všechno potřebné zařídí rychle a vrátí se ještě před setměním – raději však mnohem dříve.

Policejní služebna na ni zapůsobila stejně stroze, jako když ji navštívila s Lukášem. A přišlo jí, že se to odehrálo v minulém století. V recepci i dnes narazila na stejného chlapíka jako minule. Když ho požádala, aby zavolal Kočí, změřil si ji odtazitým pohledem. „Máte s ní domluvenou schůzku? O co se jedná?“ vybafl se značnou neochotou.

„Paní komisařka o mně ví. A o co jde, vám nejsem povinna sdělovat.“

Neprívětivě se zamračil, což způsobilo, že její mysl proběhlo něco o zakomplexovaných poskocích. Nehodlala se s ním však víc vybavovat. Místo toho nasadila studený výraz, kterým ho kupodivu přiměla zvednout telefon. Ublížejícím tónem do něj komusi oznámil, že komisařka Kočí má v recepci návštěvu. „Bude tu hned,“ utrousil a vrátil sluchátko na místo, aniž se na Báru znovu podíval. Jen pohodila hlavou a poodešla stranou.

„Dobry den,“ napřáhla k ní komisařka ruku, když o několik minut později přispěchala do vestibulu. „Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat.“

„V pořádku,“ odvětila Bára odevzdaně. Pár minut ji už nezabije.

Prošly spleťtými chodbami, načež ji Kočí zavedla do mrňavé místnůstky, vybavené pouze stolem se čtyřmi židlemi a plechovou kartotékou. Zažloutlé

zdi nezdobily žádné obrazy a jediné okno bylo tak maličké, že zde panovalo skoro přitímní. Bára si položila otázku, jestli se právě takhle místnost nevyužívá k výsledkům podezřelých. Ta depresivní stísněnost by podle ní z některých delikventů vykřesala přiznání sama o sobě.

„Posadte se,“ nabídla policistka Báře židli, a sama si vysunula druhou. „Bohužel právě není k dispozici jiný prostor, kde bychom si mohly v klidu promluvit,“ omluvila se ledabylým pokrčením ramen to ponuré místo a rozsvítila stolní lampičku. Bára usoudila, že její slova nemá smysl komentovat, a tak mlčela. „Jistě jste zvědavá, proč jsem vás pozvala,“ spustila bez zdvořilostních frází Kočí. Rozhodně nehodlala mrhat časem na zbytečnosti, Báře to však nevadilo. Čím dříve se dozví, o co jde, tím líp.

„To ano,“ přikývla tedy a věnovala tmavovlásce vyčkávací pohled.

„Takže, pachatel je bohužel stále neznámý,“ uvedla Kočí svůj proslav, a Bára musela potlačit zklamané zafunění. „Před pár dny se ale objevily věci, které si potřebuji vyjasnit. Je toho víc a nechtěla jsem to dělat na dálku,“ pokračovala komisařka. Propletla prsty a vtlačila do vzniklé mřížky bradu. Zkoumavé hnědé oči se na Báru dívaly zdánlivě bezvýrazně, ale když se do nich ponořila hlouběji, spatřila pátravou zvědavost.

„Rozumím. O co jde?“ nenechala se tím vyvést z míry.

„Vezmu to popořadě. Za ten čas, co jste mimo město, přišly do vaší schránky celkem tři vzkazy. Pokud nepočítám to mrtvé ptáče,“ spustila Kočí věcně. Sáhla po složce, kterou přinesla s sebou, a vytáhla tři listy. Báře se z nich zjezily chloupky na šíji, třebaže ještě nečetla obsah. „Ten poslední se od předchozích trochu liší. Podívejte,“ seřadila komisařka dopisy podle data, a podala je Báře. Trhaně se nadechla, než papíry převzala.

První byl stručný: „Svině!“ V dalším se pisatel rozepsal přece jen o trochu víc: „Dostanu tě. Nemáš šanci.“ Krátce na komisařku jukla, a pak do studených prstů uchopila třetí vzkaz. „Počkám si na tebe, mám času dost. Však ty z té díry, kam jsi zalezla, vylezeš! Pak budeš trpět, a dlouho. PAMATUJ SI TO!“

Spolkla obří knedlík, který ji dusil v hrdle, a pozvolna všechno odložila na stůl. Teprve poté pohlédla na Kočí, která ji pozorovala s výrazem soustředěné kočky.

„Tenhle přišel před více než týdnem,“ zapíchla policistka prst do posledního anonymu. „Od té doby nic dalšího. Z obsahu třetí zprávy vyplývá, že pachatel o vašem odjezdu ví. Tipuju, že teď vyčkává, až se znovu objevíte. Možná je už i netrpělivý a nervózní, protože si s vámi nemůže pohrávat. To mu určitě vadí. Tím, že jste odcestovala, jste zkrížila jeho plány, což ho žere. Má vztek, zuří, že mu zasahujete do scénáře. Na druhou stranu to je dobré, mohl by díky tomu udělat chybu, a my ho dostaneme.“

„No, nevím, mně to zrovna nepřipadá jako dobrá zpráva,“ zamumlala Bára a skepticky protáhla ústa. „Ten člověk se mnou má jasně sadistické plány, a vy

pořád netušíte, kdo to je,“ potřásla hlavou. „Jak dlouho to ještě bude trvat, než ho dopadnete?“

„To bohužel nemohu odhadnout.“

„Jistě... možná bych měla zajít ke kartářce,“ odušila s nepokrytým sarkasmem.

Kočí se napřímila a položila dlaně na stůl. Pár chvil si Báru beze slov měřila, nezdálo se však, že by byla její poznámkou jakkoli dotčena. „Já vás chápu. Ale nevěšte hlavu.“

„Vám se to řekne,“ svrátila čelo. „Nikdo vám nešlape na paty ani vás nenutí utíkat z domova bůhvíkam.“

Kočí nehnula brvou. „Seznámím vás s novými skutečnostmi,“ odušila namísto utěšování. „Takže pro shrnutí: Kovář je z kola definitivně venku, bezpečně ukli-zený ve vazbě. Nemá žádného komplice, kterého by instruoval, ani k tomu neměl příležitost. Všechno okolo něho jsme pečlivě přešetřili a prošel taky důkladným křížovým výslechem. Nakonec nám nezbylo nic jiného, než ho z okruhu možných pachatelů vyřadit. To samé platí i v případě Rudolfa Plekance a vaší sestry.“

Bára pozvedla bradu. „Vy jste snad Žofii skutečně podezírala?“ zamračila se. „Takový nesmysl!“

„Slečno Ledecká, při vyšetřování není možné nikoho opominout. Zejména ne labilní osobu, která si zahrává s alkoholem.“

„To jste taky zjistila?“ odfrkla si Bára. „Šlo o jeden jediný případ, kdy se opila, a to kvůli napadení Plekancem. To ale ve vašich záznamech není, že?“

„Ne. Důvod jejího konání nepovažuji za až tak důležitý. A vy sama dobře víte, že vaše sestra měla celkem namále.“

„To neznamená, že je alkoholička, jak se tady snažíte naznačit!“ zvedla Bára proti vlastní vůli hlas.

„Možná ne, ale vynechat jsem ji stejně nemohla. Koneckonců, dva z nejbližších příbuzných vaší sestry jsou po smrti a třetímu někdo vyhrožuje fyzickou likvidací.“

„Přece si nemyslíte, že Žofie...“ musela spolknout zlostný chuchvalec, který se jí utvořil v hrdle, než byla schopná pokračovat, „... že mohla za máminu nebo Ondrovu smrt?!“

„Jen jsem si všechno dobře prostudovala, abych ji mohla s konečnou platností vyloučit. Což se stalo, takže se nemusíte rozčilovat. Jde přece o vás a vaše bezpečí, ne?“ Kočí hovořila zcela klidně, což Báru přimělo k několika hlubokým nádechům. Nehodlala se přece hádat. „Stejně to byla ztráta času,“ utrou-sila aspoň, nicméně už tišeji.

„Ale nutná. Ovšem nedávno jsme narazili na svědka – zubaře, co bydlí v domě nad vámi. Pověděl nám, že vás navštěvuje mladý muž. Prý soused vaší sestry, jistý Mojmír. Přesněji Mojmír Zach.“

„Minulý čas by byl přesnější,“ odtušila Bára.

„Měla jste s ním poměr?“

Vrhla na Kočí studený pohled. „Záleží na tom?“

„Měla?“

Kousla se zevnitř do tváře. „Ano.“

„Proč jste mi o tom nic neřekla?“

„Nenapadl mě důvod, proč to vytahovat. Byla to velmi krátká známost.“

„Ale ukončila jste ji vy?“

„Opět – ano.“

„Proč?“

„Kriste pane, proč asi?“ protočila Bára panenky. Připadala si jako pranýřovaná: její soukromí spolkl neznámý stalker, a ona si pro sebe nemohla nechat vůbec nic, dokonce ani ty nejintimnější záležitosti. Každé malé škobrtnutí, které si z logických důvodů nepřála rozebírat s kýmkoli cizím, se teď stalo předmětem veřejných diskuzí. Nejradši by na Kočí zajechla, ať jí dá pokoj, což si pochopitelně nemohla dovolit. A tak znovu kapitulovala. „Vlastně jsme si spolu ani pořádně nezačali, a mně došlo, že to nikam nepovede. Tak jsem mu to vysvětlila. To je celé!“

„Jak to vzal?“

„Normálně. Nejdřív byl trochu naštvaný, ale nic extra. Nakonec řekl, že mě chápe. Že to není poprvé, co dostal košem. Pak se otočil zády a šel si po svém. Víc jsme spolu nekomunikovali, ani osobně, ani telefonem. Proběhlo to naprosto v klidu.“

„Ty anonymy vám začaly chodit před, anebo až po tom rozchodu?“

„Co...“ začala, pak však překvapením zamrkala. „Vy myslíte na Mojmíra... Jako, že on by...? To je blbost,“ zavrtěla rezolutně hlavou.

„Možná ne až taková. Tak kdy?“

„Pokud si to pamatuju dobře, až potom,“ zamhouřila při vzpomínání oči.

„Určitě?“

„No... Totiž, mám pocit, že mi nějaká obálka bez adresy přišla už někdy dříve. Jenomže jsem ji někam založila, nebo spíš vyhodila. Prostě ji už nemám, a tak ani nevím, jestli v ní byl anonym, nebo šlo o nějakou reklamu,“ skousla si ret. „Co se týká těch ostatních výhružek, ty začaly chodit až... potom. Ale Mojmír to docela určitě není!“

„Jak si můžete být tak jistá?“

„Nemá důvod. Byli jsme spolu jen chvilku a nic to neznamenal,“ zavrtěla hlavou a upřela na Kočí zmatený pohled. „Proboha, tohle je přece nesmysl!“

„Kdy jste se seznámili?“

„To... bylo tehdy, když jsem se nepohodla s Rudolfem Plekancem. Trochu mi s ním pomohl.“

„Předtím jste Zacha nikdy neviděla?“

„Ne.“

„A on vás?“

„Tak to nevím...“ zamračila se. „Ale před tou hádkou s Plekancem jsem se s ním nikdy nebavila. Bydlel vedle sestry dost krátce, ani ona ho neznala. Vy jste s ním mluvila? O mně... a o tom všem?“ mrkla na anonymy, položené na odřené desce stolu.

„Samozřejmě.“

„A?“ pozvedla Bára bradu.

„Zatím na něho nic přímo neukazuje,“ pokrčila Kočí rameny. „Rejstřík má čistý a podle všeho potíže se zákonem neměl nikdy. Ani s žádnou bývalou partnerkou, případně někým dalším, o kom bychom věděli.“

„Tak vidíte.“

„Nicméně alibi na dobu vašeho napadení taky nemá.“

„To přece neznamená, že to udělal on,“ zavrtěla Bára hlavou. Ani za nic nechtěla věřit tomu, že by ji napadl zrovna Mojmir. Nesedělo jí to k němu. Takhle zákeřně, zezadu?

„Neznamená,“ souhlasila Kočí. „Ale rovněž to není směrodatné. Mnohdy se delikvent dost dlouho vyhýbá trestnímu stíhání a je zdánlivě bezúhonný,“ sklonila se ke svým záznamům. „To, že se u vás přímo neprojevil jako agresor, ho z okruhu podezřelých automaticky nevylučuje. Budu ho vést na seznamu dál. A vy se s ním raději nespojujte.“

„Nemám to v úmyslu,“ odtušila.

„Fajn.“ Komisařka položila lokty na stůl a zacílila na Báru soustředěný zrak. „To ale není všechno,“ prohodila. „Mám další, dost podstatnou věc. Hluboceji jsem si prověřila pana Ehla. Věděla jste, že jedna z jeho bývalých – hm – milenek, zemřela krátce poté, co se rozešli?“

„Cože?“ vyhrkla Bára a vykulila oči. „Ne, to jsem tedy nevěděla! Vždyť jsem ani neměla ponětí, že mi zahýbal... tedy až do našeho rozchodu. A... kdy se to stalo?“

„Letos na začátku jara.“

„To jsme spolu ještě žili...“ stáhla obočí. „Takže k tomu došlo... tak v březnu?“

Kočí přikývla. „V první polovině března. Její smrt není dosud objasněná.“

„Ach...?“ nabrala Bára s neblahým tušením vzduch do plic. „Jak to? A co s tím Marka vlastně spojuje?“

„Ta žena pracovala v jeho agentuře. Kolega na ten případ narazil a prozkoumali jsme ho podrobněji. Z našeho vyšetřování vyplynulo, že váš ex-partner s tou ženou nějaký čas spal. Opustil ji chvíli předtím, než zemřela, a její úmrtí je podle mě v každém ohledu zvláštní.“

„A... co se jí vlastně stalo?“

„Jmenovala se Klára Stránská, dvacet osm let. Vypadla z okna bytu, který měla pronajatý. Z pátého patra a zůstala mrtvá na místě. Cizí zavinění se sice neprokázalo, ale vyšetřovatel ho rovněž zcela nevyloučil. Stejně tak jako možnou sebevraždu. Případ zatím zůstal odložený.“

„A vy si myslíte, že s tím měl Marek něco společného?“

„Podobnou možnost musím vzít v úvahu.“

„Tomu nemůžu uvěřit... Proč by té ženě ubližoval?“ Bára cítila, jak se jí potí dlaně a polévá ji horko. Přece nežila s vrahem?!

„Mohl se jí chtít zbavit – třeba kvůli eventuálnímu vydírání z její strany. Je tady totiž jedna podstatná věc. Stránská byla těhotná. A podle dvou svědků, které jsme vyslechli, údajně prohlašovala, že právě s vaším partnerem.“

„Ježíši!“ vylétla Báře ruka k ústům. „A byla to pravda?“

„To se nepodařilo zjistit. Ehl v každém případě popřel, že o jejím těhotenství věděl, stejně jako to, že by za ně byl odpovědný. Je pochopitelně možné, že lže. Testy DNA po její smrti neproběhly, takže důkaz nemáme. Nicméně pokud ho vydírala, mohl mít na její smrti zájem, anebo šlo třeba o afekt. Ačkoli alibi na dobu smrti Stránské má, alespoň tedy dodal jméno člověka, se kterým měl trávit inkriminovaný čas.“

„Vy mu ale moc nevěříte,“ podotkla Bára.

„Asi tak,“ souhlasila komisařka. „Spousta toho, co povídal, má smysl, a mohlo by se zdát, že je krytý, ale já jsem opatrná. Případ jeho bývalé zaměstnankyně a milenky – potažmo matky jeho dítěte – mu každopádně přitížil. Hodlám mu soudně přikázat test, který prokáže, zda je, či není otcem toho plodu. Uvidíme, co to přinese.“ Když na ni Bára dál jen bezhlesně zírala, pokračovala. „Mezi vaším případem a smrtí Stránské jsou ovšem zásadní rozdíly, tedy kromě toho, že vy jste bohudíky naživu. Ona zemřela bezprostředně po jejich rozchodu a nemáme žádné důkazy o tom, že se stala obětí stalkingu. Samozřejmě existuje možnost, že i kdyby jí někdo vyhrožoval, nehlásila to úřadům. To se bohužel stává často, a bývají to obvykle případy, které končí špatně. Momentálně se pokousím spojit s jejími příbuznými, abych se dozvěděla víc. Zatím jsem neměla štěstí.“

„Bože, to zní naprosto neuvěřitelně. Marek – a tohle všechno?“ Bára zakroutila hlavou, v níž vířily myšlenky jako hejno zmatených ptáků.

„Naprosto vás chápu, ale věřte mi, že je dost těžké, ne-li nemožné porozumět pohnutkám pachatelů trestných činů,“ odvětila Kočí klidně. „Každopádně se teď zaměříme na tyto dva podezřelé a budeme ve vyšetřování pokračovat dál. Uvidíme, co přinese. Vy se prosím oběma, Ehlovi i Zachovi, důsledně vyhýbejte. No, a to by asi ode mne bylo všechno.“

Proboha, tenhle nový vývoj je naprosto šílený! přebírala si Bára informace, které právě získala, a chvíli na Kočí jen tupě civěla. Jestli za tím stojí Marek –